

รวมคำบรรยาย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๖ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ เล่มที่ ๑๕

บทบรรณาธิการ

คำถาม โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นตุ๊กตาการเซดจำเลยออกแสดงเป็นตัวแทนนำเงินของโจทก์ไปจัดตั้งบริษัทและซื้อทรัพย์สิน ขอบังคับจำเลยกับพวกคืนทรัพย์สินแก่โจทก์ จำเลยให้การว่าไม่ได้ถือหุ้นไว้แทนโจทก์ ไม่เคยนำเงินของโจทก์ไปซื้อทรัพย์สิน เงินลงทุนในกิจการของบริษัทไม่ใช่เงินของโจทก์ ขอให้ยกฟ้องและฟ้องแย้งว่า จำเลยช่วยโจทก์บริหารงานในบริษัท โจทก์จึงจัดสรรหุ้นให้แก่จำเลยที่ ๑ เป็นการตอบแทน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกหุ้นคืนอ้างว่าจำเลยถือไว้แทนโจทก์ จำเลยจึงมีสิทธิเรียกค่าบริหารจัดการงานต่าง ๆ ที่ได้ทำให้แก่โจทก์ ขอให้โจทก์ชำระเงินพร้อมดอกเบี้ย ดังนี้ ฟ้องแย้งเกี่ยวกับคำฟ้องเดิมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๗๖/๒๕๖๖ โจทก์บรรยายในคำฟ้องว่า โจทก์เป็นตุ๊กตาและเซดจำเลยที่ ๑ ออกแสดงเป็นตัวแทนนำเงินของโจทก์ไปจัดตั้งบริษัทและซื้อทรัพย์สินจำพวกที่ดินและรถยนต์โดยมีจำเลยที่ ๑ กับพวกเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท สำหรับโฉนดที่ดินและรถยนต์มีชื่อจำเลยที่ ๑ กับพวกถือกรรมสิทธิ์แทน โจทก์ในฐานะตุ๊กตาได้แสดงตนเข้ารับเอาสัญญา หุ้น ที่ดิน และรถยนต์แล้ว แต่จำเลยที่ ๑ กับพวกไม่ยอมคืนทรัพย์สินดังกล่าวให้แก่โจทก์ และขอบังคับจำเลยที่ ๑ กับพวกคืนทรัพย์สินแก่โจทก์ หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน จำเลยที่ ๑ ให้การว่า จำเลยที่ ๑ ถือหุ้นในบริษัทต่าง ๆ ตามฟ้อง ในฐานะเจ้าของที่แท้จริงไม่ได้ถือหุ้นไว้แทนโจทก์ จำเลยที่ ๑ ถือหุ้นในบริษัทจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๖ โดยโจทก์และที่ประชุมบริษัทตกลงจัดสรรหุ้นให้แก่จำเลยที่ ๑ เพื่อตอบแทนการทำงานในการช่วยบริหารงานภายในบริษัทหลายอย่างประกอบกับโจทก์อยู่กับโจทก์อยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลยที่ ๑ จึงให้จำเลยที่ ๑ และบุตรถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๔๘๘ และ ๔๑๔๘๙ พร้อมบ้านเพื่อให้มีสวนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และให้อยู่อาศัยร่วมกันเป็นคนในครอบครัว จำเลยที่ ๑ ไม่เคยนำเงินของโจทก์ไปซื้อที่ดินและทรัพย์สินอื่นแล้วนำมาใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ กับพวก แต่เป็นทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ กับพวกที่เป็นผู้ออกเงินซื้อเอง ที่ดินและทรัพย์สินอื่นจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๑ กับพวก เงินลงทุนในกิจการของบริษัทจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๗ ไม่ใช่เงินของโจทก์และจัดตั้งตามความประสงค์ของผู้ถือหุ้น และจำเลยที่ ๑ ฟ้องแย้งว่า จำเลยที่ ๑ ช่วยโจทก์บริหารงานในบริษัทต่าง ๆ โจทก์จึงจัดสรรหุ้นในบริษัทให้แก่จำเลยที่ ๑ เป็นการตอบแทน เมื่อโจทก์ฟ้องเรียกหุ้นคืน โดยอ้างว่าจำเลยที่ ๑ ถือไว้แทนโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงมีสิทธิเรียกค่าบริหารจัดการงานต่าง ๆ ที่ได้ทำให้แก่

โจทก์เดือนละ ๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๔ ปี เป็นเงิน ๒๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า หากจำเลยที่ ๑ ช่วยโจทก์บริหารงานในบริษัทต่าง ๆ แล้วโจทก์จัดสรรหุ้นให้แก่จำเลยที่ ๑ เป็นการตอบแทนจริงตามข้ออ้างในฟ้องแย้ง หุ้นที่โจทก์เรียกคืนย่อมเป็นบำเหน็จตัวแทนในการจัดทำกิจการอันโจทก์ตัวการมอบหมายแก่จำเลยที่ ๑ ตัวแทน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๐๓ เท่ากับจำเลยที่ ๑ ยอมรับว่าเป็นตัวแทนที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตัวแทนจากโจทก์ตัวการ แต่จำเลยที่ ๑ กลับให้การปฏิเสธว่า จำเลยที่ ๑ ไม่เคยรับเป็นที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายและการประกอบธุรกิจของโจทก์ โจทก์ไม่เคยมอบหมายให้จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ดูแลธุรกิจของโจทก์และเงินลงทุนไม่ใช่ของโจทก์ โจทก์เป็นผู้ดำเนินธุรกิจของโจทก์เอง ซึ่งถือเป็นการปฏิเสธว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ใช่ตัวแทนของโจทก์ ฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๑ จึงขัดกับคำให้การของจำเลยที่ ๑ เอง และหากศาลพิจารณาได้ความตามคำให้การของจำเลยที่ ๑ ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของหุ้นและไม่ใช่ตัวแทนของโจทก์แล้ว ก็ไม่มีประเด็นให้ศาลจำต้องพิจารณาเกี่ยวกับบำเหน็จตัวแทนตามฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๑ อีกต่อไป ดังนั้น ศาลจะพิจารณาประเด็นตามฟ้องแย้งได้ก็ต่อเมื่อศาลพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ กับพวกคืนหุ้นให้แก่โจทก์ก่อน ซึ่งการที่จำเลยที่ ๑ จะต้องคืนหุ้นให้แก่โจทก์หรือไม่ยังไม่เป็นที่แน่นอน โดยจะต้องรอจนศาลพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ คืนหุ้นแก่โจทก์ตามฟ้องเดิมเสียก่อน ฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๑ จึงมีลักษณะเป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไขซึ่งถือว่าไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินไปด้วยกันได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๗ วรรคสาม และ ๑๗๙ วรรคท้าย ที่ศาลล่างทั้งสองไม่รับฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๑ จึงชอบแล้ว

คำถาม ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องขอและขอให้ผู้คัดค้านเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท ศาลชั้นต้นยกคำร้องขอและคำคัดค้าน ผู้ร้องอุทธรณ์โดยอธิบดีผู้พิพากษาภาคอนุญาตให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ส่วนผู้คัดค้านอุทธรณ์ แต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์และผู้คัดค้านไม่อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ ดังนี้ คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นว่าผู้คัดค้านไม่ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์มีผลผูกพันผู้คัดค้านหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๖๓/๒๕๖๕

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องขอและขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้คัดค้านเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท คำคัดค้านของผู้คัดค้าน

จึงถือเสมือนเป็นคำให้การ และคำคัดค้านในส่วนที่ร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท ถือเสมือนเป็นฟ้องแย้งตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๗๗ วรรคสาม

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษายกคำร้องขอและคำคัดค้าน ผู้ร้องอุทธรณ์โดยอธิบดี ผู้พิพากษามาตรา ๗ อนุญาตให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงได้ ส่วนผู้คัดค้านอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมี คำสั่งไม่รับอุทธรณ์เพราะคดีต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง และผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นไม่รับรองให้อุทธรณ์ ผู้คัดค้านมิได้อุทธรณ์ คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ คดีสำหรับผู้คัดค้านจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นว่า ผู้คัดค้านใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาทโดยไม่ได้ขออนุญาต จากบุคคลใด ๆ ก็เนื่องจากเป็นการใช้สอยหาประโยชน์ในระหว่างญาติพี่น้องเท่านั้นอันไม่อาจ รับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้คัดค้านครอบครองที่ดินพิพาทด้วยเจตนายึดถือเพื่อตน แต่เป็นการ ยึดถือแทนญาติพี่น้องเท่านั้น หากผู้คัดค้านจะเปลี่ยนลักษณะแห่งการยึดถือย่อมต้องบอกกล่าว ไปยังญาติพี่น้องว่าจะไม่ยึดถือแทนต่อไป ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๘๑ ผู้คัดค้านเพียงยึดถือ ที่ดินพิพาทแทนญาติพี่น้องเท่านั้น จึงไม่ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์ ยกคำร้อง แแย้งของผู้คัดค้าน ย่อมผูกพันผู้คัดค้าน ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ ผู้คัดค้านไม่อาจฎีกา ขอให้ศาลฎีกาพิพากษาให้ผู้คัดค้านได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรปักษ์ อีกต่อไป แม้ศาลฎีกาจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาและรับฎีกาของผู้คัดค้านไว้ก็ตาม กรณีก็ ไม่มีเหตุที่จะวินิจฉัยฎีกาของผู้คัดค้านในข้อนี้

คำถาม ศาลชั้นต้นได้สอบสวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์ พิพากษายกอุทธรณ์เพราะเป็นอุทธรณ์ต้องห้าม ดังนี้ โจทก์ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๖/๒๕๖๖

ความผิดฐานร่วมกันยกยอกตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๒ ศาลชั้นต้นได้สอบสวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายกอุทธรณ์เพราะเป็นอุทธรณ์ ต้องห้าม จึงมิใช่กรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ ไม่ต้องห้าม ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๐ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญา ในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ อย่างไรก็ตามเมื่อศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยโจทก์ฎีกา สรุปความว่า พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบในชั้นได้สอบสวนมูลฟ้องมีน้ำหนักและมีมูลเพียงพอ

ที่ศาลชั้นต้นจะประทับฟ้องโจทก์ไว้พิจารณาอันเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น เมื่อโจทก์มิได้กล่าวโต้แย้งไว้ในฎีกาว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ไม่ถูกต้องอย่างไรบ้าง ที่ถูกต้องเป็นเช่นไร และไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เพราะเหตุใด ฎีกาของโจทก์จึงเป็นฎีกาที่ไม่ได้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อันเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคriminal ในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔

คำถาม สถานที่ที่ผู้ตายถูกฆ่ากับสถานที่ที่นำชิ้นส่วนศพไปทิ้ง เผาทำลายเพื่อปิดบังการตาย ถือเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปหรือไม่ และพนักงานสอบสวนท้องที่ใดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบการสอบสวน

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๑๙๙/๒๕๖๖

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ เวลากลางคืนหลังเที่ยงถึงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๖๔ เวลากลางคืนก่อนเที่ยงต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยทั้งสองร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หลังจากนั้นร่วมกันทำลายศพผู้ตายโดยหั่นศพออกเป็นชิ้น ๆ แล้วนำชิ้นส่วนศพไปทิ้งเผาทำลายเพื่อปิดบังการตาย เหตุตามฟ้องทั้งหมด เกิดที่ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และตำบลชะแมบ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวพันกันเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันฆ่าผู้ตายในท้องที่ตำบลท่าทราย อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี แล้วหั่นศพใส่ถุงนำไปทิ้งเผาทำลายในท้องที่ตำบลบ้านกรด อำเภอบางปะอิน และตำบลชะแมบ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป เมื่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรวังน้อยซึ่งพบชิ้นส่วนศพของผู้ตายก่อน จึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบการสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ วรรคแรก (๓) และวรรคสอง (ข) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

นายประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์
บรรณาธิการ